

Arrest

nr. 165 549 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANBEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2015 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse onderdaan.

Op 17 november 2015, met kennisgeving op 23 november 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag v van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26/02/2015 werd ingediend door:

Naam: E.K. (...)

Voornaam: T. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Hassi Barkane

Rr: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Op 11.09.2015 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse echtgenote R.B.S. (...) (RR 87.07.014 650-30)

Als bewijs van dit huwelijk (27/02/2014) werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Meknès (Marokko). Op 19/05/2015 besliste de ambtenaar van Burgelijke stand, na advies van het parket van Antwerpen, er echter toe dit huwelijk niet te erkennen. Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan daarom geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis, §2, 1° (zie de weigering van de erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van burgerlijke stand, alsook het advies van het parket in het administratief dossier). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenen in beroep zijn gegaan tegen deze beslissing, waardoor het redelijk is te stellen dat ze deze beslissing tot niet erkenning hebben aanvaard.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat door het voorleggen van de akte, betrokkene op frauduleuze wijze probeerde het verblijfsrecht te verwerven. Uit het uitgebreide onderzoek betreffende de huwelijksakte blijkt immers dat de akte niet wordt aanvaard omdat de huwelijksband tussen betrokkene en de vermeende partner niet geloofwaardig is. Uit de beslissing blijkt dat het parket van mening is dat het huwelijk enkel werd afgesloten om een verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen. Aanwijzingen daartoe zijn de snelle gang van zaken om het huwelijk af te sluiten (pas na enkele ontmoetingen), het feit dat de betrokkenen niets kunnen vertellen over de gezamenlijke activiteiten die ze hebben ondernomen voor hun huwelijk waardoor de relatie tot stand is gekomen, uit de voorgelegde sms-communicatie die ze voorleggen blijkt dat de vermeende relatie zeer onstabiel is, betrokkene reeds jarenlang illegaal in Europa verblijft, enz. Vandaar dat ook overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Betrokkene poogde immers, door voorlegging van de huwelijksakte, een huwelijksband met de referentiepersoon te veinzen. Deze huwelijksakte zou een doorslaggevend document zijn geweest bij het toestaan van het verblijfsrecht, voor zover het misleidend karakter van de huwelijksband niet zou zijn achterhaald.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Op 11 september 2015 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse onderdaan.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Er dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift geen middel bevat in de zin van de voornoemde bepaling gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de beginselen van behoorlijk bestuur meer in het bijzonder schending van de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsverplichting”*. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Zorgvuldigheidsverplichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op, zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).(eigen onderlijning)

Een zorgvuldige beslissing impliceert tevens dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. (eigen onderlijning)

Op 19/05/2015 besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand, na advies van het parket van Antwerpen er toe om het huwelijk niet te erkennen.

Nadien op 11/09/2015 krijgt verzoeker, naar aanleiding van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, een bijlage 19 ter.

Artikel 52§ 1 lid 3 van het KB 08/10/1981 stelt in dit verband:

“Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.”

De gemeente heeft er aldus bewust voor geopteerd om geen model 19 quinquies af te leveren en heeft dus geen toepassing gemaakt van artikel 52§ 1 lid 3 van het KB 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen.

De gemeente komt aldus terug op haar beslissing van 19/05/2015 en geeft met het afleveren van een bijlage 19 ter, en geen 19 quinquies, aldus minstens impliciet te kennen dat zij het huwelijk van verzoekers erkent.

Had de gemeente immers de huwelijksakte niet willen erkennen, dan had zij immers een bijlage 19 quinquies afgeleverd overeenkomstig het artikel 52§1 lid 3 van het KB 08/10/1981.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan vervolgens niet beslissen tot weigering erkenning van het huwelijk.

De gemeente heeft immers de huwelijksakte aanvaard, minstens het bestaan van de huwelijksband op basis van dit akte, door het afleveren van een bijlage 19 ter.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten zich te stoen op een correcte feitenvinding in haar beslissing van 17/11/2015.

De Dienst Vreemdelingenzaken diende zich zo nodig voldoende te informeren bij de andere overheden (lees: gemeente) en diende met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is volgens verzoeker geenszins gebeurd.

Aan de DVZ kwam slechts toe een onderzoek ten gronde te verrichten conform artikel 40 bis§2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Echter hier is opnieuw de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig geweest door het nalaten van het ten gronde verrichten van een afdoend en volledig onderzoek. Een zorgvuldige beslissing impliceert immers, zoals is aangehaald, dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. (eigen onderlijning)

Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorgvuldigheidsverplichting aldus schromelijk met de voeten treedt.

Motiveringsverplichting

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. (eigen onderlijning)

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 29.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. (eigen onderlijning)

Verzoeker is van oordeel dat er een schending is van het artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

Verweerster heeft verzoeker immers verweten dat hij op frauduleuze wijze probeerde het verblijfsrecht te verkrijgen door het voorleggen van de huwelijksakte. Vervolgens wordt er door verweerster aangehaald dat betrokkene door het voorleggen van de huwelijksakte de huwelijksband met de referentiepersoon poogde te veinzen.

Verzoeker stelt zich echter de vraag hoe hij door het voorleggen van de huwelijksakte de huwelijksband kan veinzen, als de gemeente bij het voorleggen van de huwelijksakte, bij de aanvraag, de huwelijksband heeft erkend door het afleveren van een bijlage 19 ter.

Er kan inderdaad door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in feite worden gemotiveerd omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in degelijke mate op de hoogte is van de feiten.

Feit is dat de gemeente het huwelijk reeds impliciet heeft erkend en daar heeft de Dienst Vreemdelingenzaken klaarblijkelijk geen gehoor aan gegeven.

*De redenen van de beslissing voor de weigering van verblijf zijn voor verzoeker dan ook niet duidelijk. De reden van *fraus omnia corrumpit* kan volgens verzoeker al zeker niet worden aangenomen temeer omdat de gemeente het huwelijk impliciet erkend heeft. Verzoeker mocht er dan ook rechtmatig op kunnen vertrouwen dat het huwelijk erkend werd door de overheid. Er mag geen onduidelijkheid gebracht worden voor de verzoeker, of het rechtszekerheidsbeginsel komt daardoor in gedrang.*

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. (eigen onderlijning)

De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verzoeker is van oordeel dat verweerster haar beslissing niet afdoende kan motiveren als zij al uitgaat van de verkeerde feiten. Verweerster gaat er immer vanuit dat het huwelijk is geweigerd, terwijl de gemeente reeds op haar beslissing dd. 11/09/2015 is teruggekomen.

Het door verweerster aandragen met een weigering verblijf ten gevolge van een zogenaamde weigering van de erkenning van het huwelijk is dan ook ongehoord. De aangehaalde redenen die verweerster aanhaalt, zijn aldus volgens verzoeker niet draagkrachtig d.w.z. dat de aangehaalde redenen niet volstaan om de beslissing van verweerster te schragen.

*De bestreden beslissing beroept zich, zoals aangehaald, op het beginsel " *fraus omnia corrumpit*". Nochtans is dit beginsel in casu niet toepasselijk. Een weigering van verblijf, op basis van deze grond, is dan ook niet te verantwoorden.*

Verzoeker is dan ook van oordeel nu de beslissing van 17/11/2015 niet afdoende is gemotiveerd, dat hij zich niet voldoende in staat kan stellen om met nuttig gevolg op te komen tegen deze bestuurshandeling in kwestie.

In casu is het voor de verzoekende partij immers, wegens gebrek aan motivering, niet mogelijk op een gerichte manier grieven te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing aangezien het haar niet duidelijk is op welke basis het verblijf geweigerd is. (eigen onderlijning)

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat deze motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

Gelet op al het voorgaande dienen het middel als gegrond te worden beschouwd en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en dient verzoeker in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart."

3.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de zorgvuldigheidsverplichting,*
- de motiveringsverplichting.*

Verzoekende partij wijst op een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van

verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en er bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou de gemeente terug zijn gekomen op haar weigeringsbeslissing dd. 19.05.2015 door het afleveren van een bijlage 19ter en geen bijlage 19quinquies. Verzoekende partij gaat er verder van uit dat hij de huwelijksband niet kan veinzen door het voorleggen van de huwelijksakte als de gemeente de huwelijksband vervolgens heeft erkend.

Artikel 52, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt."

Het komt niet aan de administratie toe om de voorgelegde documenten inhoudelijk te controleren. De gemeente heeft kunnen vaststellen dat er een document inzake bewijs van de familieband werd voorgelegd, en kon aldus geen bijlage 19quinquies afleveren.

Gelet op het feit dat er aldus een document werd voorgelegd die een bewijs zou moeten vormen van de afstammingsband met de referentiepersoon, werd door de gemeente terecht een bijlage 19ter afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dient vervolgens de door verzoekende partij overgemaakte documenten aan een inhoudelijke toets te onderwerpen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt dient de gemeente enkel na te gaan of alle noodzakelijke documenten overgemaakt worden, doch dient de gemeente de documenten geenszins inhoudelijk te controleren. Dit is de taak van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De gemeente heeft aldus geenszins het buitenlands huwelijk erkend en is dan ook geenszins teruggekomen op haar beslissing dd. 19.05.2015 houdende de weigering van registratie van het buitenlands huwelijk. De beschouwingen van verzoekende partij zijn niet correct.

De afgeleverde bijlage 19ter doet aldus geen afbreuk aan de beslissing dd. 19.05.2015 van de gemeente Schoten houdende de weigering van registratie van het buitenlands huwelijk van verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vervolgens na zorgvuldig onderzoek van het dossier terecht het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij geweigerd.

De rechtsgrond van de bestreden beslissing is overigens artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft daarnaast eveneens terecht gewezen op toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'.

Het Hof van Cassatie erkent het adagium *fraus omnia corrumpit* als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit weer af te nemen, indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015). Een algemeen rechtsbeginsel kan als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde reeds bij herhaling van oordeel dat zo ook een verblijfsvoordeel dat werd verworven op basis van bedrog, op grond van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* kan worden afgenomen (R.v.V. nr. 143 614 van 20 april 2015; R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012; R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013).

De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er bij toepassing van het algemeen rechtsbeginsel voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium) (jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; http://justitie.belgium.be/nl/binaries/cass2011nl_tcm265-210526.pdf).

"Het Hof van Cassatie erkent het adagium '*fraus omnia corrumpit*' als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van ene bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. Het rechtsbeginsel vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling ter zake in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Het is aldus een regel met wettelijke waarde, die in een ruime waaier van situaties en rechtsverhoudingen toepassing kan vinden." (R.v.V. nr. 151.466 dd. 31.08.2015) (eigen markering)

"De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*', gemotiveerd dat het vestigingsrecht van verzoekster wordt ingetrokken omdat zij dit recht verkreeg op basis van een huwelijk met een Belgische man en dit huwelijk, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, werd vernietigd door het bevoegde rechtscollege. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19

juli 2012, nr. 220.341). In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het feit dat de wetgever een artikel 42septies in de Vreemdelingenwet heeft ingevoerd dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Aangaande deze bepaling wordt in de memorie van toelichting gesteld dat 'dit motief voor de beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen en zich zelfs op dit algemeen rechtsbeginsel heeft gesteund om een wetsartikel in de Vreemdelingenwet op te nemen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet leidt in voorliggende zaak dan ook niet tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991." (R.v.V. nr. 102.736 dd. 13.05.2013)

"Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium "fraus omnia corrumpit" wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude." (R.v.V. nr. 82.231 van 31 mei 2012)

Gelet op het feit dat verzoekende partij op de hoogte is van het feit dat zijn buitenlands huwelijk niet werd erkend en dan toch overgaat tot het voorleggen van deze akte om op deze grond verblijfsrecht te verkrijgen, getuigd inderdaad van fraude. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft dit terecht vastgesteld.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij alsdat het beginsel niet zou mogen worden aangewend, terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. Zoals reeds werd aangehaald, steunt de genomen bestreden beslissing ook op artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de formele motiveringsverplichting of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en

dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu de ambtenaar van de burgerlijke stand na advies van het parket besliste het huwelijk op grond waarvan de verzoekende partij een verblijf trachtte te bekomen niet te erkennen zodat geen toepassing kan worden gemaakt van genoemde bepaling. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat de aanvraag tot gezinshereniging eveneens wordt geweigerd overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' aangezien de verzoekende partij door het voorleggen van de huwelijksakte op frauduleuze wijze probeerde het verblijfsrecht te verwerven, nadat werd besloten na onderzoek dat de huwelijksband tussen haar en de referentiepersoon niet geloofwaardig is en enkel werd afgesloten om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande geenszins ernstig voorhouden dat *"de redenen van de beslissing voor de weigering van verblijf zijn voor verzoeker dan ook niet duidelijk"*.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)"

De verzoekende partij verwijst in haar middel naar artikel 52, §1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Artikel 52, §1 van het vreemdelingenbesluit luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

(...)”

Het gehele betoog steunt enerzijds op de veronderstelling van de verzoekende partij dat de gemeente, door een bijlage 19ter af te leveren en niet een bijlage 19quinquies, zou zijn teruggekomen op de beslissing van 19 mei 2015 tot weigering van erkenning van het huwelijk van de verzoekende partij en haar Nederlandse partner en anderzijds op de stelling dat de huwelijksband niet als geveinsd kan worden beschouwd als de gemeente deze eerder heeft erkend door de voorgelegde huwelijksakte te ‘aanvaarden’.

Deze beschouwingen, op basis waarvan de verzoekende partij aanneemt dat de verwerende partij niet mocht overgaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zijn onjuist.

De verzoekende partij gaat voorbij aan het gegeven dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of zij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de verzoekende partij zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van de aanverwantschapsband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon in functie van wie zij een verblijfsrecht beoogt, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van een dergelijke band, in casu een huwelijksband, in de zin van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet was geleverd. Inderdaad, zo vulde de gemachtigde van de burgemeester op de bijlage 19ter onder “De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie of met de Zwitserse onderdaan werd bewezen door middel van” het volgende in: “Een gelegaliseerde huwelijksakte uit Marokko”. Hieruit blijkt duidelijk dat de gemeenteambtenaar de voorgelegde huwelijksakte heeft beschouwd als stuk ter staving van de verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, waarbij de aanvaarding van het voorgelegde document geen oordeel impliceert omtrent de inhoud ervan.

De beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, §§ 3 en 4 van het vreemdelingenbesluit. Deze luidden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

(...)”

Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de verwerende partij. Het kwam aan de verzoekende partij toe om alle stukken die zij nuttig achtte in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar redenering dat, door het enkele feit dat het gemeentebestuur de aanvraag doorstuurde naar de verwerende partij, het minstens impliciet te kennen geeft dat het het huwelijk tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon erkent. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de gemeente een bijlage 19quinquies diende af te leveren in plaats van een bijlage 19ter wilde de verwerende partij kunnen overgaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet omwille van de niet erkenning van het huwelijk.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de gemeente door het afleveren van de bijlage 19ter een bepaalde verwachting zou hebben gecreëerd, namelijk dat zij er mocht op vertrouwen dat het huwelijk toch werd erkend, dient de Raad erop te wijzen dat op geen enkele wijze blijkt dat de verwerende partij of de gemeente zelf enige verwachting zou hebben gecreëerd bij de verzoekende partij dat haar aanvraag een gunstig gevolg zou kennen. In ieder geval kan ook hier nog worden opgemerkt dat de ingeroepen beginselen niet toelaten af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F), zodat een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel niet wordt aangetoond.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij niet met alle elementen rekening zou hebben gehouden of een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht. Allerm minst blijkt dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van “*de verkeerde feiten*”.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij in casu geen toepassing kon maken van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”, kan deze kritiek geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien dit onderdeel van het betoog kan beschouwd worden als kritiek tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN